

geweten al de twee-en-veertig jaren van zijn leven! Dit was het wonder-heerlike, dat alle vragen over het „leven” oploste, dat al het geklaag en gefoeter over levensdoelloosheid tot belachelijk gezeur en kinderachtig gepraat maakte. Dit was het Leven, dit zoeken, dit vinden van het geluk. Was het gevoel, dat nu zijn lijf doorstroomde, niet zijn ganse leven waard?

Een boer klotste op zijn klompen voorbij en groette pet-afnemend: „meneer Eckstaain”. Maurice werd zich het beeld van de man eerst bewust, toen die voorbij was en lichtte dan verstrooid zijn hoed. Maar de verschijning van een mens haalde hem toch uit zijn overmoedig geluksgevoel en bracht hem weer op zijn kwellende gedachte. De iepenlaan had hij lang achter zich, hij was verder gedwaald, een veldweg in, waar enkele populieren hun mager lijf hieven. Laag aan een der stammen zwiepte een jong takje, frisrood als ooievaarspoten, op de wind heen en weer. Eckstein greep het en begon zorgvuldig de bleek-groene sappige blaadjes er af te knakken. Nu moest het uit zijn voor-den-d...! hij was geen kind — krak! een blaadje met een meegetrokken vezelig rood draadje hield hij in zijn hand. Hij bekeek het of hij nooit iets dergelijks zag en liet het toen op de wind naar de aarde dwarrelen.

Het was gebeurd, daaraan was niets te veranderen en hij zou de gevolgen dragen. Als een man. Wat had hij zich lopen opwinden? Waar was zijn verstand geweest? Stel nu, dat ze het verteld had — en voorzover hij haar kende zou ze 't niet doen — dan kreeg hij natuurlijk een door Greve gedicteerde, met teksten doorspekte brief van Herzberg. Hij had dan niet anders te doen dan zulk een antwoord te zenden, dat Herzberg zijn mond zou houden en dat leek zo moeilijk niet. Dan was de zaak afgedaan en — het kaalgeplukte takje brak af — Suze verloren! Verdomd ding, mompelde hij en

smeet het rode twijgje in de brede heldere sloot langs de weg. Na... Suze verloren. Was hij een jongen van twintig, dat hij door 't doller heen zijn zin wou hebben? Hij was een verstandig mens, een man, van twee-en-veertig. Maar... al de weken, die nu komen zouden, al de maanden, zijn héle verdere leven van haar weg, haar niet meer zien of spreken, niet meer voelen hoe zij in hem geloofde, hem grenzeloos vereerde... Wat werd hij sentimenteel. Liet hij nu toch eens verstandig zijn balans opmaken: dit heb ik verkeerd gedaan (verkeerd gedaan?) ... en dat is nodig om de zaak weer in orde te brengen, zoveel mogelijk ongedaan te maken (zou je dan de herinnering willen missen?). Stil, verdomme, vloekte hij vuistballend en weer uitspannend en zijn vingers in zijn handpalm drukkend, alles om dat vervelende Gevoel te verjagen, dat hem zo ironies wilde interrumpen. Dat Gevoel moest er nu eens buiten blijven, dat zou wel later komen... eerst moest er nu gehandeld worden.

.....

Geachte Mevrouw Herzberg,

Hierbij betuig ik mijn innig leedwezen over hetgeen vanmorgen gebeurd is. 't Spijt mij ten zeerste, dat ik mij niet beter heb beheerst. Ik vrees al uw achting te hebben verloren. Wilt u de morgen van 5 Juni vergeten?

Met de meeste hoogachting
Maurice Eckstein.

Hij las het over en knikte: zo was het nog het beste. Zelf zou hij het brengen, want over de post — je kon nooit weten of Herzberg Suzes brieven las: die anti's hadden nog zo'n raar idee over de ondergeschiktheid van de vrouw... Zorgvuldig schoof hij de brief in een envelop, waarop hij geen adres zette en die hij voorloopig in een lade borg.

Toen bleef hij nog lang zitten in zijn bureaustoel, turend in de gasvlam en nu en dan de glimlach uit zijn ogen wrijvend.

(Nog een fragment volgt).